VERGETEN

GEHEIM

Vergeten geheim

Erik Persoons

ISBN: 9789403943893

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming.

Proloog

Zijn zwarte, lederen schoenen knerpten zacht, telkens hij een trede nam. Hij haastte zich niet, vergewiste zich ervan of zijn aanwezigheid onopgemerkt bleef. Niet dat hij veel angst had dat hij hier in het midden van de nacht, in deze groezelige flat, iemand zou tegengekomen die hem kende. Voorzichtigheid was echter geboden. Hij mocht geen fouten maken. Zijn opdrachtgever duldde geen misstappen. Tot op heden had hij zich prima van zijn taak gekweten en dat had hem geen windeieren gelegd. Zijn committent vergoedde hem rijkelijk om zijn geweten te sussen.

Ondertussen in een van de flats…

“Suzy, waar ga je heen, niet stoppen.”

De jonge vrouw met duidelijk Aziatische roots wurmde zich uit de omhelzing van haar naakte metgezellin. Vera graaide nog naar haar, maar Suzy was haar te snel af. Waarschijnlijk zat de overmatige alcohol er voor iets tussen, want de lege flessen sterke drank getuigden van een geanimeerde, uit de hand gelopen, braspartij. Hulpeloos viel Vera terug neer en bleef met wijd gespreide armen en benen op het bed liggen. Ze rook de odeur van haar vriendin in de lakens, een mengeling van oosterse aroma’s, een zwoel parfum en zweet, want hun vrijpartij was heel intens geweest.

“Kom terug,” murmelde ze dronken, vermoeid en beneveld door de cannabis.

Verschillende stompjes van joints lagen als een kruimelspoor verspreid over de vloer. Enkele seconden later hoorde ze een krachtige straal in de wc-pot weerklinken.

“Voor jou geen drank meer!” riep ze lallend waarna ze zich op haar rug draaide en grinnikend met open ogen bleef liggen. De wereld draaide om haar heen. Even later kwam Suzy weer tevoorschijn. Ze bleef in de deuropening van de badkamer staan en bewonderde Vera’s mooie, slanke lichaam. Even was ze jaloers op haar Poolse geliefde die ze had leren kennen in het ziekenhuis waar zij als patiënt was binnengebracht en Vera als verpleegster werkte. Suzy voelde in haar onderbuik de passie terug oplaaien. Waarom zou ze afgunstig zijn? Vera was háár vriendin. Ze trippelde terug naar het bed en ging op haar knieën boven op haar minnares zitten. Vera liet goeddunkend en kreunend van genot toe hoe Suzy haar borsten zacht streelde.

Ondertussen had de man de tweede verdieping bereikt en hield halt aan de deur in het midden van de gang waar er een weeë geur hing door gebrek aan verluchting. Nog eenmaal keek hij gespannen links en rechts de gang af. Niets bewoog. Behalve de achtergrondgeluiden van een stad die in de weekendnacht volop leefde, bleef het onheilspellend stil in het gebouw. Met zijn rechterhand, gehuld in een bruinleren handschoen, nam hij de deurklink vast en constateerde dat de deur, zoals hij wel had verwacht, gesloten was.

In deze buurt was dit geen overbodige veiligheidsmaatregel. Heel even legde hij zijn oor te luisteren aan de deur.

Hij hoorde de opgewonden kreetjes door de dunne panelen heen. Dan nam hij zijn smartphone en toetste een nummer in. Een seconde later klonk er een deuntje in de kamer.

“Oh, neen, Suzy, niet opnemen, niet nu.”

“Sorry meid, dit telefoontje moet ik beantwoorden. Het is één van mijn leveranciers. Nu kan het feest pas echt beginnen.”

“Hoe bedoel je?”

Suzy antwoordde met een ondeugende, hunkerende blik.

“Neen! Je had beloofd dat je van dat spul ging afblijven!” Hierbij keek Vera naar Suzy’s armen waar nog duidelijk de sporen te zien waren van de heroïne-injecties. Sinds haar opname in het ziekenhuis, na een bijna fatale overdosis en het ontstaan van hun romance, had Suzy zich onnoemelijk veel moeite getroost om af te kicken. Vera had een invloed op haar zoals ze nog nooit had meegemaakt. Dit feestje, vond Suzy, moest echter op een spetterend vuurwerk eindigen. Ze hunkerde naar een roes die de apotheose moest zijn van een avond die gestaag naar een crescendo was gegroeid. Alsof ze de aanmaning van Vera niet had gehoord, trok Suzy haastig een badstof kamerjas aan en haastte zich naar de deur die ze gezwind opentrok. De gehandschoende man stak zijn smartphone weg en stapte resoluut naast haar door zonder haar een blik waardig te gunnen. Eenmaal binnen, keek hij vluchtig rond. Toen hij Vera op het bed zag liggen, vertrok hij geen spier. Stoïcijns staarde hij haar aan. Zijn gedachten draaiden op volle toeren.

Vera was gekrenkt door de zwakheid van haar vriendin en had, nog voor ze had gezien wie er binnenkwam, zich met haar gezicht naar de muur weggedraaid. Haar hoofd tolde nog steeds.

Toen het stil bleef, draaide ze zich nieuwsgierig, maar met slaperige ogen, terug om. Ze had veel zin om de man, die haar vriendin terug in het verderf kwam storten, de huid vol te schelden. Toen ze hem in het gezicht keek, sloeg ze echter wit uit. Ze week achteruit en bedekte haar naaktheid zo snel ze kon. Onhandig tok ze aan de lakens die achteraan opengeslagen lagen.

“Jij?!” De woorden stokten in haar keel.

Op dat ogenblik kwam Suzy uit de badkamer met een handvol gekreukte bankbiljetten die ze uitnodigend uitstak naar de man die op dat ogenblik enkel oog had voor Vera. Hij nam het geld aan en stak het zonder na te tellen in de jaszak van zijn lange, bruine regenjas, alsof het hem niet interesseerde. Suzy kreeg een doorzichtig zakje met sluitstrip overhandigd, waarmee ze zich naar de kleine keuken haastte. Ze haalde met bevende handen een wit papier uit het zakje en een strip met pillen. Haar ogen glinsterden gretig toen ze de heel fijn versneden drugs uit het opengevouwen papier schudde en mooi in lijntjes verdeelde. Slechts enkele seconden later snoof ze al een eerste dosis op. Eén lijntje liet ze liggen voor haar vriendin, hoewel ze zichzelf ongelofelijk hard moest aanmanen, zo groot was de drang naar de roes die ze zo dadelijk zou voelen. Om het effect te versnellen en te vergroten, slikte ze ook nog enkele pillen die de man haar had aangeboden.

De hele tijd had Vera het schouwspel in de keuken vanuit het bed met afschuw aanschouwd. De angst had haar in een klap terug ontnuchterd.

Ze keek naar de deur, de enige ontsnappingsweg. Vanaf het ogenblik dat ze de man had herkend, leek het alsof haar hersenen waren bevroren.

De drugsleverancier had zich ondertussen voor de deur opgesteld. Zijn aandacht ging uit naar Suzy. Hij leek op iets te wachten. Als een paleiswacht bleef hij staan. Niets kon hem afleiden.

Suzy zat onderuitgezakt op een kruk in de keuken en wachtte op de zalige roes die de drugs haar zo dadelijk zouden schenken. De kamerjas was opengevallen, maar daar trok ze zich niets van aan. Momenteel interesseerde haar enkel de dronken opwinding die dadelijk zou oplaaien en haar lichaam in vuur en vlam zetten. Voor één keer zou het geen kwaad kunnen. Morgen bleef ze terug van het spul af. Het was een belofte aan zichzelf waar ze straks ook Vera van zou overtuigen.

Een seconde later sloeg ze dubbel. Hevige krampen beletten haar om nog langer recht te blijven zitten. Het leek alsof haar longen en hart in vuur en vlam stonden. Ze voelde zich misselijk worden. Vruchteloos probeerde ze recht te komen, maar viel met een klap op de grond neer. Ze wou de pijn uitschreeuwen, voelde haar maag opspelen. Bijna tegelijkertijd begon ze te braken. Eerst was het braaksel een mengeling van alcohol, maagzuur en de pizza die ze eerder die avond had gegeten, maar de tweede braakgolf bestond bijna uitsluitend uit verdund bloed.

De rode smurrie gulpte in golven uit haar mond terwijl ze begon te stuiptrekken.

Vera krijste het uit van afgrijzen toen ze haar vriendin in haar eigen braaksel en bloed zag liggen op de grond.

Ze sprong uit het bed, maar de alcohol belette haar om haar evenwicht te bewaren en ze tuimelde naast het bed op de grond. Op handen en voeten kroop ze verder. Tranen liepen over haar wangen. Ze nam Suzy liefdevol in haar schoot. Het mocht niet baten. Suzy's starende ogen spraken boekdelen. Ze had deze wereld verlaten.

Schokkend, verstikt in tranen, bleef Vera het dode lichaam van haar vriendin zachtjes wiegen in haar armen. Dat ze zelf onder het bloed en het braaksel kwam te zitten, drong niet tot haar door. Pas na enkele tellen kwam ze weer tot het besef dat ze niet alleen was in de kamer. Verschrikt keek ze omhoog. Nu pas zette de man zich in beweging.

"Neen, neen, alsjeblieft, doe me niets, … ik smeek het je!!"

Hoofdstuk 1

“Ellen … Ellen …”

Een heel zachte, wanhopig smekende stem klinkt door de schaarsverlichte gang. Een oude vrouw, gehuld in een kamerjas, staat verweesd in de deuropening van haar kamer. Haar handen omklemmen de deurstijl. Het gerimpelde gezicht toont angst, wanhoop en verdriet. De ogen staan floers en hulpeloos.

“Ellen!”

Faye haast zich door de gang en omarmt de hulpeloze vrouw geruststellend.

“Stil maar Hilda, stil maar, Ellen komt morgen zeker terug.”

Geschrokken, alsof ze nu pas heeft opgemerkt dat Faye bij haar staat, kijkt de vrouw verslagen naar haar op.

“Maar ik moet haar nog iets vertellen, iets dat ze nog niet weet.”

Faye neemt de broze handen, die nog steeds krampachtig de deurstijl vastklampen, vast. Smekend, maar tegelijkertijd ook opgeschrikt, als een dier dat wordt aangevallen, kijkt Hilda naar Faye en zucht met versmachte stem.

“Ze was hier net nog, ze weet het nog niet.”

Zachtjes, maar toch kordaat, begeleidt Faye de vrouw terug haar kamer binnen.

“Wat weet ze nog niet?”

Opnieuw staart de oude vrouw haar met grote ogen aan en probeert ze zich uit de zachte greep van Faye te trekken.

“Oh, maar dat is een geheim, dat mag ik niet zeggen.”

Ze kijkt argwanend naar Faye die op dat ogenblik voor haar de vijand is. Ze trekt haar smalle schouder van haar weg alsof ze door die enkele centimeters een onoverkomelijke afstand en barrière tussen hen kan vormen.

“Het is al goed hoor, Ik zal niets meer vragen. Ga maar rustig verder slapen. Morgen komt Ellen zeker weer terug,” fluistert Faye glimlachend terwijl ze de mooie, zacht fluwelen kamerjas helpt uittrekken. Als ze Hilda in bed heeft gestopt, blijft ze even naast het bed staan. Op het nachtkastje, naast een oude, beige knuffelbeer, ziet ze een verguld fotokadertje staan.

De familiefoto uit vervlogen tijden toont Hilda, gezeten op een stoel. Het kleed met bloemenmotief accentueert haar slanke lichaam perfect. Ze lacht, maar toch al met iets onwezenlijks in haar ogen. Haar man staat achter haar met de schouders naar achter, bijna militaristisch. Zijn ene hand ligt op haar schouder. Hij draagt een grijs kostuum, heeft een zware, donkere snor en koolzwarte ogen die, om een onbekende reden, Faye rillingen bezorgen. Voor hen op de foto, op Hilda’s schoot, zit een mooi meisje. Het is een klein kind van een vijftal lentes, met blonde lokken en stralende, blauwe ogen. Ze lijkt sprekend op haar moeder. Nog heel even blijft Faye staan, tot ze overtuigd is dat Hilda terug slaapt. Dan verlaat ze stilletjes de kamer en wandelt rustig terug door de schemerdonkere gang naar het kleine bureeltje waar zij als nachtzuster waakt over een twintigtal bejaarde bewoners. Terloops kijkt ze links en rechts even een kamer binnen.

Die nacht blijft het verder rustig. Hoewel Faye nog niet lang werkt op deze afdeling, die verbonden is aan het stedelijk ziekenhuis, voelt ze zich helemaal ingeburgerd. Deze vleugel van het gebouw is ingericht om vooral dementerende patiënten op te vangen.

Niet alle bewoners lijden echter aan ouderdomsdementie of de ziekte van Alzheimer. Er zijn ook bejaarden die door jarenlange psychische aftakeling op deze afdeling zijn verzeild geraakt. Faye kan goed opschieten met haar collega's, kent de meeste oudjes hun grillen en gewoontes en heeft het gevoel alsof ze al jaren op deze afdeling rondloopt. Alleen Hilda heeft ze nog niet kunnen doorgronden en hoewel ze niet kan verklaren waarom, intrigeert de oude vrouw haar.

Ook Hilda vertelt, net als de andere bewoners, meestal wartaal. Er is echter iets gedistingeerds in haar stem, haar manier van lopen en handelen. Soms, al vanaf de eerste dag dat ze op deze dienst werkt, heeft Faye het gevoel dat Hilda ook heel heldere momenten heeft. Ze weet niet of het de anderen is opgevallen. Enkele keren, meestal maar luttele seconden, is ze tot de vrouw kunnen doordringen. Bijna kon ze een gesprek voeren, geschrokken door de diepe realiteitszin die dan achter de woorden van het oude dametje schuilgingen.

Zo herinnert ze zich nog goed hoe Hilda haar, toen ze er nog maar een week werkte, al een eerste keer had verrast. Omdat ze in haar proefperiode zat, werkte Faye nog in dagdienst. Een groot deel van de dag zaten al de patiënten samen in de polyvalente ruimte die zich op het einde van de gang bevond.

Ook de maaltijden werden aan een grote tafel in deze zaal geserveerd. Op een dag, tijdens het middagmaal, was Faye even tot bij Hilda gegaan om haar te helpen het vlees op haar bord in kleinere stukjes te snijden. Hilda liet het desgevallend rustig toe om haar te helpen met de maaltijd en ze volgde de snijdende bewegingen aandachtig. Dit was uitzonderlijk, want meestal stonden Hilda's ogen op oneindig, zonder uitdrukking, zonder 'aanwezig' te zijn. Die keer, toen Faye zich wat over haar had heen gebogen om haar te helpen, had Hilda haar hand vastgepakt, secondenlang over de kleine moedervlek gewreven die Faye op de rug van haar rechterhand had, en haar dan heel zacht toegefluisterd.

"Kan je een geheim bewaren?"

Faye was geschrokken. Het had ernstig geklonken, op een heel andere toon dan ze gewoon was van Hilda die meestal helemaal in haar eigen wereld opgesloten zat. Omdat het de eerste keer was dat ze zoiets meemaakte, had Faye een beetje laconiek terug gefluisterd.

"Heb jij geheimen?"

Hilda had met grote ogen, die plots heel helder stonden, naar Faye opgekeken.

"Ik weet niet hoe ze het gaat opnemen, hoe ze gaat reageren."

Haar antwoord was bijna onhoorbaar geweest, als het zuchten van de wind.

"Wie is *ze* Hilda?" was Faye's logische vraag. Ze bekommerde zich op dat ogenblik te weinig om het realiteitsbesef dat uit de blik van Hilda was gerezen. Dat inzicht kwam enkele seconden later, maar toen was het alweer te laat.

De oude vrouw haar ogen stonden al terug floers. Ze had haar hoofd afgewend en keek terug naar haar bord, glimlachte bijna onmerkbaar. Dan had ze heel langzaam het eerste stukje voorgesneden vlees zorgvuldig op haar vork geprikt en bracht het robotachtig naar haar mond, de blik terug op oneindig.

Faye had er al eens met enkele collega's over gesproken, maar die hadden duidelijk laten verstaan dat ze haar relaas niet geloofden. Faye moest het zich hebben ingebeeld. Het was onmogelijk.

Het was echter niet bij die ene keer gebleven.

Niet zo lang geleden, ze was toen al nachtzuster, kwam ze uit de kamer van een van de oudjes die ze net te slapen had gelegd. Toen ze nog een geschuifel hoorde en even ging kijken, zag ze Hilda voor een spiegel staan die op een kastje in de gang stond. Hilda had haar kamerjas niet geknoopt waardoor deze los over het glimmende, zijden nachtkleed hing. Ze had haar dure, zwartlederen slippers aan die altijd naast haar bed stonden. De spiegel was eigenlijk een attribuut voor de decoratie van een bloemstuk dat door de animator, samen met enkele patiënten uit een andere vleugel, in elkaar was geknutseld. Er werd geregeld iets georganiseerd om de patiënten bezig te houden, louter om de tijd te roven, als therapie of om hun motoriek te bevorderen.

Langdurig bleef Hilda voor de kleine spiegel staan en voelde aan haar haren. Ze duwde er eens tegen of probeerde het elastiekje, dat haar haren in een dot achteraan haar hoofd samenhield, te verwijderen.

Geamuseerd was Faye naar haar toe gestapt.

“Wat is er Hilda, staat het je niet aan?“ had ze eruit gegooid. Hilda was niet geschrokken van Faye’s aanwezigheid. Ze had eens gezucht en bleef in de spiegel staren, nauwelijks verrast dat Faye naast haar stond.

“Vroeger was mijn haar niet zo,“ had ze gezegd met iets van verontwaardiging in haar stem. Dan had ze Faye aangekeken. Voor die het besefte, had Hilda een lok van haar haren vast. Even liet ze de lok door haar vingers glijden. Ze slikte moeilijk. Daarna had ze haar kin in de hoogte gestoken als een koningin die van haar troon opstaat en over haar onderdanen heen kijkt. Daarop was ze met de nodige flair, die een vrouw van haar leeftijd nog aan de dag kon leggen, naast Faye doorgestapt. Op dat ogenblik had Faye er hartelijk, bijna luidop, om gelachen. Hoe langer ze er echter over nadacht, hoe meer het haar intrigeerde.

Toen ze tijdens een werkvergadering voorstelde aan haar collega’s om het aan de begeleidende artsen voor te leggen, kreeg ze de wind van voor en de verwijten dat ze moest ophouden zich interessant te maken. Er waren enkele verpleegsters die wel gemerkt hadden dat Faye een goede invloed had op het humeur en de gemoedsgesteldheid van Hilda. Voor hen was en bleef het echter overduidelijk dat de oude vrouw volledig dement was. Soms was jaloezie hun drijfveer om dit te beweren. Het stoorde hen omdat zij die gave niet bezaten om patiënten gerust te stellen. Ofwel waren ze te nuchter ingesteld om te geloven dat Faye haar beweringen mogelijk waren.

Eva, de hoofdverpleegster, die bijna de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt en al het langst op de dienst werkte, stond ook heel sceptisch tegenover Faye’s verhaal.

Ze was als hoofd van de afdeling streng maar correct en kende Hilda al vanaf de eerste opname op de afdeling.

Tijdens de personeelsvergaderingen die zij voorzat, waarbij ze als een directrice altijd aan het hoofd van de tafel had gezeten, had ze al enkele malen een verhulde wenk gegeven. Ze was niet opgezet met de vastberadenheid waarmee Faye iedereen van haar gelijk probeerde te overtuigen. Ze had haar dan streng aangekeken vanachter haar zware, zwarte brilmontuur. Haar groengrijze ogen hield ze dan strak op Faye gericht. Haar blik was bijna hypnotiserend als een havik die zijn prooi heeft opgemerkt. Haar smalle lippen sloegen bleek uit omdat ze deze zo hard op elkaar kneep dat alle bloed er werd uitgeperst. Een duidelijkere, woordeloze hint kon ze niet geven. Faye had dan maar gezwegen. Ze wilde geen beroering veroorzaken. Daarvoor werkte ze te graag op deze dienst.

Het mysterie rond Hilda is Faye wel blijven achtervolgen. De gedachte dat er meer schuilgaat achter de odyssee van deze uitzonderlijke vrouw laat haar niet los. Ze beeldt zich niets in, daar is ze van overtuigd. Voorlopig zwijgt ze, maar ze blijft Hilda viseren. Heel veel vragen spoken door haar hoofd.

Waarom heeft de oude vrouw haar uitgekozen? Hoe dement is deze, toch nog kranige dame? Ze leeft vrijwel voortdurend in een ondoordringbare nevel, haar gedachten verborgen achter een waas van aftakeling. Ze heeft echter een geheim. Dit mysterie ligt ook diep weggestopt in haar onderbewustzijn, maar komt soms heel onverwacht terug aan de oppervlakte. Onmogelijk volgens de artsen, maar Faye weet wel beter. Zij heeft het gezien in Hilda's ogen, gehoord in de fluisterende stem. Het is geen wartaal, geen gebrabbel van een demente bejaarde.

Het is akelig realistisch.

Hilda draagt een geheim met zich mee.

Hoofdstuk 2

Zachtjes steekt Faye de voordeursleutel in het slot en laat met een zachte klik de deur opengaan. Eigenlijk is het niet nodig om zo stil te zijn. Tom, haar vriend, waar ze nu al een half jaar mee samenwoont, is toch al lang wakker. Die voorzichtigheid is een gewoonte van vroeger, toen ze nog bij haar ouders woonde. Indertijd, deed ze er alles aan om te voorkomen dat ze hen in dit vroege uur zou wekken.

Faye heeft nog niet al haar oude gewoontes kunnen loslaten, alsof er een ingebouwde veiligheid bij haar is ingeplant. Het is een waarborg dat ze haar vorige leven, onder het dak van haar ouders, niet helemaal heeft opgegeven en zonder veel moeite de draad daar weer kan opnemen.

Het huis dat ze nu haar 'thuis' mag noemen, is een eenvoudige rijtjeswoning in een wijk in het noorden van de stad. Het gebouw is al behoorlijk oud, opgetrokken in rode baksteen. Langs de buitenzijde ziet het er sober, verwaarloosd en grauw uit, net zoals de andere aanpalende rijhuizen. Gelukkig weet ze dat ze zo dadelijk, als ze de voordeur achter zich heeft gesloten, een totaal ander beeld krijgt. Tom heeft, nog voor zij elkaar kenden, fantastisch werk verricht en de sobere kamers met warme kleuren aangekleed, het gezellig gemaakt met sfeerverlichting en aangepast, vrij modern meubilair. Net als in een sprookje, lijkt het alsof het twee verschillende werelden zijn aan weerszijden van de voordeur.

Op het naamplaatje onder de deurbel staat nog steeds 'Tom Adriaens', maar dit is nu evenveel haar thuishaven. Bij haar ouders staat nog een kamer vol gevulde dozen. Al deze spullen wachten op een nieuwe bestemming. Zelfs de zolder is aardig volgestouwd met opbergdozen.

'*Voor de dag dat je trouwt en kinderen hebt*', herhaalt haar moeder geregeld, hoopvol en met glunderende ogen. Zoals de zaken er momenteel voorstaan, zal de zolder niet snel leeg geraken, want een huwelijk en kinderen zijn nog niet aan de orde van de dag.

Als Faye zich omdraait terwijl de deur achter haar dichtvalt, wordt ze vrolijk begroet door Jacko. Deze levenslustige, jonge golden retriever komt langs de openstaande deur aan het einde van de gang op haar afgestormd. De hond kwispelt als gek en duwt met zijn snuit tegen Faye's benen tot ze de tijd neemt om op haar beurt de hond te begroeten. Ze stampt haar schoenen met een zucht van verlichting uit en laat ze in een hoek onder de kapstok liggen, goed verborgen door de jassen die aan de kapstok hangen. Samen met de hond, die geen centimeter van haar zijde wijkt en zich tegen haar blijft opwrijven, gaat Faye blootsvoets door de gang naar de keuken terwijl ze haar hoofd ontspannen van links naar rechts draait. Ze duwt de keukendeur open en vindt Tom aan de keukentafel. Hij kijkt op, glimlacht en heft even de koffiekan op als een woordeloze vraag of ze ook koffie wil. Faye glimlacht terug, maar wijst de koffie af terwijl ze in de deuropening blijft staan. Ze strekt zich even uit. Wezenloos volgt ze Toms handelingen.

“Zware nacht gehad?”

Faye ploft neer op een keukenstoel.

“Neen, niet bepaald, maar naar het einde van de week begint het toch wel wat door te wegen,” zucht ze dromerig terwijl ze voor zich uit blijft staren.

Jacko heeft zijn pogingen om haar aandacht te krijgen opgegeven en probeert kwispelend, met zijn voorpoten steunend op de rand van de tafel, een boterham te grijpen met zijn scherpe tanden.

“Hou op, slokop. Jij hebt jouw portie al gehad!”

Tom geeft de hond een onschuldige tik op de snuit. Jacko laat zich echter niet zo vlug straffen en probeert opnieuw met een vlugge beet de boterham met gerookte ham te stelen. Tom is echter sneller en Jacko bijt enkel een grote hap lucht weg. Hierop neemt Tom zijn viervoetige vriend steviger beet en beiden rollen ze ravottend over de grond. Ondanks haar vermoeidheid, kijkt Faye geamuseerd toe.

Tom, atletisch als hij is, heeft geen moeite om de hond in bedwang te houden. Maar net als bij een klein kind, laat hij hem soms even de vrijheid zodat de hond zich kon loswerken en als een bezetene terug in de aanval gaat. Tom zijn zwarte, altijd verzorgde haardos wordt door de hond volledig omgewoeld. Zijn hoekige gezicht wordt als gek schoongelikt. Als Jacko, na de kleine worstelpartij, merkt dat hij het onderspit moet delven, druipt hij af. Speels zoekt hij terug zijn heil bij Faye waarbij hij een poot op haar schoot legt terwijl hij haar met bijna smekende ogen aankijkt. Faye heeft echter niets in de gaten en blijft piekerend, de ogen halfgesloten, voor zich uitstaren.

Jacko laat een laag, klagend gejank horen. Ook Tom is het opgevallen dat Faye helemaal afwezig lijkt.

“Zeg, scheelt er iets? Je bent zo stil?”

Als Faye nog steeds niet opkijkt, laat Tom de koffiekan met een klap op de tafel neerkomen. Verschrikt deinst Faye achteruit en kijkt dan tegelijkertijd geschrokken en boos naar haar vriend.

“Welkom terug op aarde!” articuleert Tom sterk overdreven.

Faye’s blik verandert snel.

“Sorry,” mompelt ze een verontschuldiging terwijl ze met haar hand over haar voorhoofd strijkt, deels als reactie op het schrikken, deels als een onbehulpzame poging om het piekeren uit haar hoofd te verdrijven. Tom kijkt snel op zijn horloge.

“Komaan, ik heb nog wel een kwartiertje tijd, gooi het er maar eens uit,” zegt hij dan terwijl hij om de tafel heen loopt en zich terug naast Faye aan tafel neerzet. Met een strenge blik kijkt hij haar doordringend aan. Even verschijnt er een flauwe glimlach op haar gezicht als ze in de speelse, strenge ogen van haar vriend kijkt.

“Is het zo duidelijk?” vraagt ze terwijl ze achterover tegen de stoel aanleunt. Tom antwoordt niet. Hij knikt enkel even kort. Hierdoor dwingt hij haar praktisch, opnieuw zonder woorden te gebruiken, om verder te vertellen. Er ontsnapt voor de zoveelste keer een zucht aan Faye’s lippen.

“Het is één van de patiënten. Het is een heel lief vrouwtje, Hilda heet ze,“ gooit ze er dan uit terwijl ze haar handen terug in haar nek legt ter ondersteuning. Opnieuw staart ze voor zich uit en haalt de beelden van afgelopen nacht voor de geest. Tom trekt zijn wenkbrauwen omhoog en zet zich verrast terug recht.

“Als het een lief mens is, wat is dan het probleem?”

“Hum, … ik weet niet, iets aan haar intrigeert me. Ze is anders dan de anderen, maar ik kan het niet verwoorden. Soms lijkt het alsof ik een band met haar heb, of ze heldere momenten heeft die ze alleen maar met mij wil delen. Hoewel de dokters bij hoog en bij laag blijven beweren dat dit onmogelijk is. Volgens Eva, de hoofdverpleegster, staat in Hilda’s dossier dat ze volledig dement is. Maar afgelopen nacht verraste Hilda me weer compleet. Ze stond in de gang en riep haar dochter, Ellen.“

Even stopt Faye met vertellen en kijkt Tom doordringend aan om te zien of hij het kan vatten. Als ze merkt dat ze nog steeds zijn volle aandacht heeft, gaat ze opgewonden verder met vertellen.

“Het was zo een gemeende hartenkreet Tom! Wat ze daarna allemaal zei, begreep ik niet en was waarschijnlijk wartaal, maar die schreeuw naar haar dochter was echt, ik krijg er nog steeds rillingen van.”

In gedachten ziet ze de bejaarde vrouw staan, de smekende ogen, angst, een door merg en been dringende hulpkreet.

“Wat moet ik nou doen, zou ik naar haar behandelende arts gaan en dit melden?”

Tom voelt dat de vraag niet echt aan hem is gericht, maar eerder een verwoording is van de tweestrijd waarmee zijn vriendin zit. Hij besluit toch zijn mening op haar los te laten.

“Wat ga je zeggen? Dat jij, een nieuwe verpleegster op de afdeling nog wel, contact hebt met een vrouw die volgens de dokters volledig dement is en dat jij wel met haar kan praten?”

Tom schudt langzaam zijn hoofd.

“Zet het van je af schatje, hoewel ik je graag zou geloven. Ik denk dat het beter is dat je dit niet te ernstig neemt. Je brengt je job in gevaar. Het is niet jouw taak om psychiater te spelen. Jij moet ervoor zorgen dat deze patiënten in hun oude dag goed verzorgd worden. Je kent het spreekwoord, schoenmaker blijf bij je leest, ik denk dat dit hier volledig opgaat.” Tom blijft begripvol naar haar kijken, hopend dat ze inziet dat ze zich op glad ijs begeeft. Faye zegt echter niets en enkele seconden blijft het akelig stil. Zelfs Jacko voelt de spanning, heft even zijn kop op, maar legt zich dan terug neer en blijft geruisloos in zijn mand liggen. Faye staat langzaam op van haar stoel, haar handen nog steunend op de rand van de tafel. Ze probeert een glimlach op haar gezicht te toveren en kijkt Tom met een ietwat gespeelde, dankbare blik aan.

“Waarschijnlijk heb je gelijk, maar gemakkelijk is het niet!”

“Natuurlijk heb ik gelijk, ik heb altijd gelijk! Ga jij nu maar lekker slapen. Zet al die verwarrende gedachten van je af. Je zult zien, de toekomst wijst zichzelf uit. Als er echt iets bijzonders met dat dametje aan de hand is, zal de tijd wel raad brengen.”

Hierop neemt hij zijn knapzak, aait nog snel de hond en grist naar zijn jas die al klaar hangt op zijn stoel. Hij haast zich rond de tafel, geeft Faye een vluchtige zoen op haar wang, steekt zijn vrije hand omhoog en zwaait even naar haar terwijl hij in de gang verdwijnt.

“Tot straks!”

Faye knikt enkel en blijft verloren aan haar stoel staan. Ze heeft nauwelijks in de gaten dat Tom is vertrokken.

Na enige tijd kijkt ze verwonderd op en staart het lege huis rond. Zuchtend strekt ze haar rug terwijl ze zichzelf naar de slaapkamer hijst.
Maar lang kan ik niet wachten, ik laat het hier niet bij, nog niet.

Hoofdstuk 3

Die avond is Faye vrij laat op haar werk.

Gedurende de hele dag zijn haar gedachten onophoudelijk afgedwaald naar Hilda. Ze overtuigt zichzelf dat ze zich niets heeft ingebeeld. Zij, en blijkbaar zij alleen, heeft een bepaalde band gecreëerd met het oude vrouwtje en het feit dat niemand dit van haar wil geloven, zit haar dwars. Ze twijfelt zelfs aan het oprechte medeleven van Tom. Ze moet toegeven dat hij tijd voor haar heeft gemaakt. Hij heeft naar haar verhaal geluisterd en dan zijn mening gegeven.

Het was het antwoord dat ze had verwacht, maar niet de respons die ze gehoopt had te krijgen. Hoewel ze zijn reactie goed kan begrijpen, is ze heimelijk toch boos op hem, ze kan het niet verhelpen. Ze vindt dat hij achter haar moet staan, maar hij heeft de kant van haar opposanten gekozen.

Hun tegenwerpingen zijn logischer, meer aanvaardbaar. Het verwondert haar dan ook niet dat haar, altijd nuchtere en realistische, vriend hun denkwijze volgt.

Hij wil haar beschermen hoewel ze daar niet om vraagt. Ze heeft het er moeilijk mee dat ze altijd om stellingen, feiten en bewijzen vragen? Hoe zit het dan met het buikgevoel?

Lichtjes over haar toeren, haast ze zich zo snel mogelijk door de gangen naar de afdeling voor dementerende patiënten op de tweede verdieping.

Als Faye uiteindelijk de toegangsdeur opengooit nadat ze de code heeft ingegeven, ziet ze Els, haar collega, al op haar staan wachten met opgetrokken wenkbrauwen. Ze heeft haar armen gekruist en schudt langzaam met haar hoofd. Doorgaans kan Faye goed met haar opschieten, ware het niet dat Els de grootste roddeltante van de afdeling is. Niets blijft bij haar een geheim en Faye durft nu al haar loon er om verwedden dat morgen iedereen weet dat ze bijna te laat op het werk is verschenen.

"Dat ben ik niet van jou gewoon," roept Els al van ver.

Faye vloekt stil. Ze is kwaad op zichzelf. Ze wil eerst een mooi verhaaltje opdissen, maar besluit dan toch maar het spel eerlijk te spelen en gewoon toe te geven dat ze de klok niet in de gaten heeft gehouden en daardoor zo laat op haar werk is aangekomen.

"Nu ja, ik kon toch nog niet vertrekken," houdt Els haar tegen met een spottend glimlachje op haar gezicht.

Verwonderd kijkt Faye haar aan.

"Ik heb nog geen vijf minuten geleden een telefoontje gekregen van Vera, de secretaresse van dokter Deridder. Hij wil dat dossier van mevrouw Claessen nog inkijken. Hij heeft het dossier hier op de afdeling laten liggen. Vera heeft gevraagd of ik even wil nablijven zodat jij het kan langsbrengen."

"Is Deridder dan nog op zijn bureau?"

"Ja, hij heeft de ganse dag conferentie gehad en wil graag dit dossier nog afhandelen. Hij wacht op je. En haast je maar wat, want ik wil naar huis!" Tegelijkertijd ploft Els een heel dikke documentenmap in Faye's handen.

"Jij of Jenny kunnen dat dossier toch ook wegbrengen?"

“Jenny is een half uurtje vroeger naar huis vertrokken. Ze heeft dit in het begin van de week op de personeelsvergadering aan Eva gevraagd en die heeft dat goedgekeurd, jij was daar toch ook bij? En ik denk dat dokter Deridder liever in jouw ogen kijkt dan in de mijne,” lispelt ze terwijl ze zich omdraait en terug naar de verpleegsterruimte paradeert, achter de balie plaatsneemt en Faye een gespeelde, verleidelijke blik toewerpt. Faye wordt rood tot achter haar oren. Ze hoopt enkel dat Els het niet ziet.
Ze heeft al enkele keren opgemerkt dat dokter Deridder domme toespelingen heeft gemaakt om zich te laten opvallen en haar heeft aangekeken met een blik waarbij ze zich ongemakkelijk voelt. Ze is er echter van overtuigd dat ze hem daartoe geen aanleiding heeft gegeven en het voor hem duidelijk moet zijn dat ze niet gediend is met zijn vleierijen.

“Wel, blijf je daar nu staan of wat? Je moest al ginder zijn!”

Faye haast zich naar de lift. Het kantoor van dokter Deridder bevindt zich twee verdiepingen hoger. De lift zoeft omhoog, maar voor Faye nog lang niet snel genoeg. Als de liftdeur twee verdiepingen hoger openschuift, staart Faye een lege gang in. Op deze verdieping bevinden zich de kabinetten van de artsen en omdat het al zo laat is, zijn er geen secretaresses of ander medisch personeel meer aanwezig. Het valt haar op hoe onheilspellend stil het hier is ten opzichte van de afdelingen waar verplegend personeel, patiënten en bezoekers rondlopen. Als ze bij het kabinet van de dokter aankomt, staat de deur ver open. Er brandt nog licht. Even aarzelt Faye.

Ze wrijft door haar gezicht en hoopt dat ze er niet meer zo rood opgelopen bijloopt als even voordien in de spiegel van de lift nog te zien was. Ze kucht onnodig om haar komst te melden en klopt dan aan.

“Dokter Deridder?”

Faye wacht aan de deur. Enkele seconden gaan voorbij maar er komt geen antwoord. Faye klopt nog eens, nu wat harder.

“Dokter Deridder? Vera?“

Alles blijft stil. Faye twijfelt. Dan herinnert ze zich dat dokter Deridder ook de behandelende arts is van Hilda Vanlierde. Schichtig kijkt ze om zich heen, maar de gang is leeg. Er brandt geen licht in het aanmeldingslokaal waar Vera, de secretaresse, zit. Behalve wat gestommel vanuit een andere gang is alles stil. Behoedzaam gluurt ze naar binnen. Het kantoor is verlaten. Nogmaals kijkt ze achterom. Ze wil zeker zijn dat niemand haar ziet. Dan sluipt ze voorzichtig naar binnen. De kamer is vrij ordentelijk, maar ook somber en kil. Alleen op het bureau liggen dossiers. Voor de rest is alles mooi opgeborgen in kasten. Niets duidt er op enige warmte in de kamer. Geen enkel plantje of foto valt er te bespeuren. Alles is even grijs en oogt koud. Met kloppend hart zet Faye nog enkele stappen verder tot ze bij een dossierladekast komt. Hoewel op de meeste afdelingen de dossiers van de patiënten al elektronisch zijn opgeslagen, worden vele gegevens van patiënten die al langere tijd zijn opgenomen, nog op papier bewaard. Vooral bij oudere, bejaarde patiënten is er nog een achterstand in het digitaliseren. Vlug overloopt ze de labeltjes die op de lades staan tot ze halthoudt en met bevende handen de juiste lade vastpakt.

De zenuwen gieren door haar keel. Enkele seconden wacht ze en spitst de oren om zeker te zijn dat ze geen voetstappen hoort. Dan trekt ze de lade met een ruk open. Zeker honderd dossiers duiken op. Nu ze zo ver is, begint Faye verbeten en gehaast aan haar zoektocht naar de naam 'Vanlierde'.

Gehaast graaien haar vingers door de dossiers. Nog maar enkele seconden zijn gepasseerd, maar voor Faye voelt het aan alsof ze al onnoemelijk veel tijd heeft verloren en ze begint een beetje te panikeren. Zweetdruppels lopen over haar rug en een rilling schiet door haar heen. Verschillende beelden van de soapseries op tv waar ze zo graag naar kijkt, passeren de revue. Vrijwel in elk script wordt het hoofdpersonage betrapt als hij of zij geheimen aan het ontsluieren is. Faye huivert. Elk moment verwacht ze dat er iemand stilletjes achter haar aan is geslopen, haar vastgrijpt en een verklaring voor haar gedrag eist. Voorlopig blijft alles echter stil en plots haalt Faye bevend een dossier tussen de stapel uit.

Hilda Vanlierde, staat er in grote zwarte letters op gedrukt. Faye kijkt op. Nu ze heeft gevonden wat ze zocht, twijfelt ze. Vlug rent ze terug naar de gang, het dossier nog in haar handen. Gehaast kijkt ze links en rechts de gang af, maar er is nog steeds geen beweging te bespeuren. In Vera's bureel brandt geen licht. Ze klemt het dossier met beide handen vast. Twijfel sluipt in haar hart. Ze beseft dat ze Toms raad volledig negeert, maar ze voelt gewoon dat er 'iets' aan de hand is. Dan is haar nieuwsgierigheid groter dan het gezond verstand en gooit ze het dossier open op het bureau van de dokter.